

Μία ἐκ τῶν καλλίστων ἀποδείξεων τῆς ἀβλαβῆς αὐτοῦ ποιότητος εἶναι ἡ ἐπομένη· ὅτι, ἐνῶ εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς χώρας, ὅπου καλλιεργείται τὸ ὄρυζιον, ἔσπε ἐξ ἀνάγκης οἱ ἀγροὶ εἶναι συχνὰ πλημμυρισμένοι, ἐπικρατοῦν παραξυσμοὶ καὶ ἄλλαι ἀσθένειαι, εἰς τὴν Κάτω Αἴγυπτον ὅμως, ὅπου εὐρίσκονται πολυάριθμα ὄρυζοχωράφια, ὁ πυρετὸς σπανίως ἐνοχλεῖ εἴτε τοὺς ἐντοπίους εἴτε τοὺς ξένους. Αἱ παρατηρήσεις δὲ αὐταὶ ἀναιροῦν τὴν γνώμην συγγραφέων τινῶν, ὅτι ὁ λοιμὸς, ὁ τόσον συχνὰ μαστιζὼν τὰς Τουρκικὰς πόλεις, προέρχεται ἀπὸ τὴν σῆσιν τοῦ στασίμου ὕδατος, τοῦ μένοντος ἐπὶ τῶν ἀγρῶν μετὰ τὴν πλημμύραν τοῦ Νεῖλου.

Θέλω τώρα ἐξηγήσειν τὸ αἷτιον τῆς πλημμύρας τοῦ Θαυμασίου τούτου ποταμοῦ. Οἱ ἀρχαῖοι ἀγνοοῦσαν τὸ αἷτιον τοῦτο. Ὁ Ἡρόδοτος ὅμως, ὅστις συνέγραψε τὴν ἱστορίαν αὐτῆ ὑπὲρ τὰ τετρακόσια ἔτη πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρός μας, ἀφοῦ ἀνέφερε τὰς σφαλερὰς γνώμας τῶν πρὸ αὐτοῦ, ἐπρότεινε τὴν ἰδίαν του γνώμην, ἣτις ἦτον ἀποτέλεσμα λογικῆς σκέψεως καὶ ἐπιμελοῦς ἐρεῦνης· εἶναι δὲ περιεργάτατον, ὅτι ἡ γνώμη τοῦ ἀρχαίου τούτου συγγραφέως δὲν ἀπέχετο πολὺ τῆς ἀληθείας.

Πασιγνωστον εἶναι τώρα, ὅτι ἡ ἀνάβασις τοῦ Νεῖλου προέρχεται ἀπὸ τὰς τροπικὰς βροχὰς τῆς Ἀβυσσινίας, αἵτινες ἀρχίζου πάντοτε περὶ τὰ τέλη Μαΐου, καὶ διαρκοῦν ἕως σχεδὸν περὶ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου. Εἰς τὴν χώραν ταύτην βρέχει ὥρας τινὰς καθ' ἡμέραν, καὶ μετὸς τὴν ῥαγδαίότητα, ὥστε, κατὰ διάσημον τινὰ περιηγητὴν, (Bruce,) ὅστις ἔκαμε τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ εἰς Γονδάρ, πίδος, μετὸς ὅτου δώδεκα δακτύλους τὴν διάμετρον, γερμίζεται ἀπὸ πέντε ἡμισυ ὀκάδας νεροῦ εἰς μίαν ὥραν. Τὰ ὕδατα, τὰ τόσον ἀφθόνως πίπτοντα εἰς μεγίστην ἔκτασιν γῆς, ἔχου ἕνα μόνον εὐμεγέθη ἀγωγόν, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ διεκφεύγωσιν εἰς τὴν θάλασσαν· εἰς τοῦτον χύνονται διὰ μυρίων προσωρινῶν ρεϊθρῶν· ὁλόκληρον δὲ τὸ σῶμα ἠνωμενον, καταρρέου ἀπὸ τὰ ὄρη τῆς Ἀβυσσινίας πρὸς τὸν δρόμον τοῦ Νεῖλου, διασκορπίζεται ἀναγκαίως ἐπάνω εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Αἴγυπτου, καθότι τοῦ ποταμοῦ ἡ κοίτη εἶναι πολὺ στενωτέρα παρὰ νὰ χωρήσῃ τὸ ἑκατοστημόριον τοῦ ὕδατος.

Ἐπειδὴ αἷτιον τῆς πλημμύρας τοῦ Νεῖλου εἶναι αἱ τροπικαὶ βροχαί, θέλω τώρα προσπαθήσειν νὰ ἐξηγήσω τὸ αἷτιον καὶ τῶν τροπικῶν αὐτῶν βροχῶν. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ θέρους, ὁ αἴθρ πυροῦται τόσον διὰ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀβυσσινίας, ὥστε νὰ ἐκτείνεται, καὶ νὰ φεύγῃ πρὸς τὰ ἄνω· τὸ κενὸν

δὲ, τὸ προξενούμενον τοιουτοτρόπως, πληροῦται πάραυτα ἀπὸ τὴν μακρυνωτέραν ἢ ψυχροτέραν ἀτμοσφαῖραν, ἣτις, παρομοίως θερμαινομένη ἀραιουμένη, ἀναβαίνει καὶ αὐτῆ, δίδουσα τόπον εἰς ἄλλον πάλιν ψυχρότερον ἀέρα. Οὕτω προξενεῖται ἀδιάκοπος ὄρημ ἀέρος πρὸς τὸν Ἰσημερινόν, ἀποτελοῦσα τοὺς ἀνέμους, οἵτινες καλοῦνται Ἐτησίαι. Ὁ πλησίον δὲ τῆς γῆς πυρωμένος ἢ ἀραιωμένος αἴθρ εἶναι ἱκανὸς ν' ἀπορροφᾷ πλειότερον ὕδωρ παρ' ὅσον ὁ ψυχρὸς αἴθρ δύναται νὰ περιέχῃ· ἄθεν, ἀφοῦ ὁ αἴθρ ἐκεῖνος ἀναβῆ εἰς ὑψηλοτέραν καὶ ψυχροτέραν ἀτμοσφαῖραν, χάνει τὴν ὁποίαν εἶχε δύναμιν νὰ κρατῇ τὸν πυκνότερον αἴθρον, ὅστις ἐπομένως καταβαίνει πρὸς τὴν γῆν εἰς τὸ σχῆμα τῶν τροπικῶν βροχῶν. Τοιουτοτρόπως προμηθεύεται ἀπ' αἰῶνων ἡ ὑγρασία, ἡ τόσον ἀναγκαία πρὸς θεραπείαν ἢ ἀποστροφὴν τῶν δεινῶν, ὅσα ἐπρεπεῖν ἀλλέως νὰ πηγάζωσιν ἀπὸ τὴν αὐστηρότητα τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων εἰς τὰς χώρας τῆς διακεκαυμένης ζώνης. Εἶναι δ' ἀξιοσημείωτον ἐνταῦθα δεῖν ὁποῖων μέσων ἀπλουστάτων παράγει συνεχῶς ἡ θεία Πρόνοια τὰ πλέον ἐνδοξα καὶ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα. Ὅσον δικαίως ἐμποροῦμεν νὰ ἐκφωνήσωμεν μετὰ τοῦ Λαβίδ, 'Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας!' Ἐδῶ ἡδυνάμην νὰ συμπεράνω τὰς παρατηρήσεις ταύτας· ἀλλὰ, διὰ νὰ μὴ ἀδικηθῆ ὁ Ἡρόδοτος, πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ πείρα ἀπέδειξε τὴν ἀλήθειαν τῆς εἰκασίας του, ὅτι ὁ ἡλῖος εἶναι τὸ αἷτιον τῆς πλημμύρας τοῦ Νεῖλου.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΤΜΟΠΛΟΥΝ Εἰς τὰς ΔΥΤΙΚΑΣ ἸΝΔΙΑΣ.

ὍΤΕ πρῶτον ἐφάνη τὸ ἀτμόπλουν εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας, ἐμβήκεν εἰς αὐτὸ ἕνας διοικητῆς Ἀγγλος ἢ ἄλλοι τινὲς κύριοι, διὰ νὰ κάμωσι μικρὸν τι ταξείδιον πρὸς διασκέδασιν ἐνταυτῷ ἢ πρὸς ἐμπύχωσιν τῆς νέας ἐπιχειρήσεως. Προχωρήσαντες ἀρκετὰ ἔξω εἰς τὸ πέλαγος, ἐναντίαςαν σχεδὸν ὅλοι, καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν δὲν ἦτο κανεὶς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πλην τοῦ πηδαιλοῦ καὶ τοῦ διοικητοῦ. Οἱ δύο οὗτοι παρετήρησαν πλοιαρίον τι μετὰ ὅλα του τὰ πανία, διευθυνόμενον πρὸς τὸ παραγιάλιον τῆς νήσου Τριάδος. Ὁ δρόμος αὐτοῦ ἐφάνετο δυσεξήγητος· ἀλλὰ πόσον μᾶλλον ἐθαύμασαν, ἰδόντες ὅτι, ἀντὶ νὰ γυρίσῃ τὰ πανία, ἐξηκολούθει ὁλονὲν τὸν αὐτὸν δρόμον, καὶ τέλος ὑπῆγε κατευθεῖαν ἢ ἐρῶχθη εἰς τὴν ξηρὰν, οἱ δὲ ναῦται, πηδήσαντες ὀρητικῶς ἔξω τοῦ πλοίου, ἔτρεχαν ὡς μανιάδεις, ἄλλοι μὲν ἄνω πρὸς τὰ ὄρη, ἄλλοι δὲ μέσα εἰς τὰ δάση.

Ο διοικητής, ιδὼν κίνημα τόσον παράδοξον, ἐβῆκε φυσικά εἰς μεγάλην περιέργειαν, καὶ, διὰ τὴν μάθη τὸ αἷτιον αὐτοῦ, ἐπρόσταξε τὸν πηδολοῦχον νὰ διενθυσθῆ πρὸς τὸ πλοίαριον.

Προσάσαντες, ἴδαν αὐτὸ παραιτημένον· ὁ διοικητής ἐμβῆκε μέσα, καὶ, ἀφοῦ ἐγύρευσε ἁπλὴν ὥραν χωρὶς νὰ εὔρη κανένα, ἤνοιξε τέλος τὴν θύραν μικροῦ τινὸς δωματίου, καὶ ἴδεν ἄνθρωπον πλαγιασμένον ἐπάνω εἰς μίαν ψάφαν, τὴν ἣν φανερόν ὅτι εἶχε μέρος τι τοῦ σώματος ἐντριμμένον. Ἐπροσπάθησεν ὁ δυστυχῆς νὰ ἐπιβῆ ἰκετευτικῆν θέσιν· ἡ ὄψις αὐτοῦ ἦτο λωμῆ ὡς τὸ κρίνον, τὰ ὀδόντιά του συνεκρούτο, καὶ αἱ τρίχες του ἔστεκαν ὀρθαί.

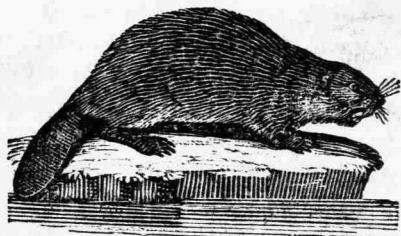
‘Ἐλέησόν με! ἐλέησόν με! Κύριε, ἰλάσθητι!’ ἐκέλευσε μὲ τρέμσαν γλῶσσαν ὁ Κολομβιανός. Ὁ διοικητής ἠρώτησεν αὐτὸν Ἰσπανιστί, καὶ ποίαν αἰτίαν ἐφέρθησαν τόσον ἀλλόκοτα ἐναυταί.— ‘Ἐλέησόν με!’ ἦτον ἡ μόνη ἀποκρίσις.

‘Ἐξεύρεις ποῖος εἶμαι;’ εἶπεν ὁ διοικητής.

‘Ο—ὁ—ὦ Κύριε! ἐλέησόν με! Θεοτόκε παρθένε, χαῖρε κεχαριτωμένη!’ ἀπεκρίθη ὁ ἑντρομος ναύτης.

Ἀρκετὴ ὥρα ἐπέρασεν, ἕως νὰ συνέλθῃ ὁ ταλαιπώρος· τέλος δὲ, διηγῆθη τὴν υπόθεσιν ὡς ἀκολούθως—ὅτι ἴδαν πλοῖον ἐρχόμενον κατεπάνω των, μὲ δύο μόνον ἀνθρώπους μέσα, καὶ προβαίνον χωρὶς πανία κατευθεῖαν ἐναντίον τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ὀρηκτικοῦ ρεύματος· ὅτι δὲν ἐγνώριζαν ἀνθρώπινα τινὰ μέσα ἀρκετὰ νὰ κινήσωσι πλοῖον τοιοῦτοτρόπως· ὅτι ἤκουαν βαθὺν τινὰ μουγγρισμὸν, καὶ ἔβλεπαν μίαν ἀλλόκοτον ταραχὴν τῆς θαλάσσης· τελευταῖον, ὅτι ἐσυμπέραναν ὑπερφυσικὸν τὸ φαινόμενον, καὶ διὰ τοῦτο, ἑντρομοὶ καὶ ἔμποφοι, ἐρρήξαν τὸ ἴδιον των πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ διεξέφυγαν ὅπως ἠδύναντο· ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἠμπόρει νὰ σαλεύσῃ, καὶ ὅτι, ὅπου ἤκουσε τὰ πατήματα τοῦ διοικητοῦ, ἐπίστευσε μὲ ὅλα του τὰ ἄσπαστά, ὅτι εἶχε πέσει εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πονηροῦ δαίμονος.

ΤΟ ΚΑΣΤΟΡΙΟΝ ΚΑΙ Αἱ ΚΑΣΤΟΡΕΙΟΙ ΜΗΛΩΤΑΙ.

Ο ΚΑΣΤΩΡ.

(Ἴδε περιγραφὴν τοῦ Κάστορος εἰς Σελ. 154.)

Ὁ ΚΑΣΤΩΡ ἐδιώχθη πάντοτε σκληρῶς ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ ἀρχαῖοι ἐδίωκαν αὐτὸν διὰ τὸ πολυθρύλλητον Καστόριον, οἱ νεώτεροι διὰ τὴν πολύτιμον μηλωτὴν. Τὸ Καστόριον ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὴν ἰαματικὴν αὐτοῦ δύναμιν· μᾶς διηγοῦνται δὲ ὅτι ἐσυνείθιζε τὸ ταλαιπώρον ζῶον, ὅπου ἐδίωκετο, ν' ἀποκόπη τοὺς ὄρχεις, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπέθεταν ὅτι περιείχετο ἡ οὐσία αὐτῆ, καλῶς γνωρίζον ὅτι μετὰ τὴν ἀπόκτησιν αὐτῶν ἡ δίωξις ἤθελεν ἀμέσως παύσειν. Ἀλλὰ τὸ διήγημα τοῦτο δὲν εἶναι παρὰ μῦθος ἄτοπος· διότι ὁ ὄργανισμὸς τοῦ ζῶου κατ' οὐδένα τρόπον δὲν συγχωρεῖ τοιοῦτο θλιβερὸν κατόρθωμα. Περιηγητὴς Ἄγγλος, περιελθὼν τὰ μέρη τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ὅπου εὐρίσκονται πολυάριθμοι Κάστορες, μᾶς λέγει περὶ τοῦ Καστορίου τὰ ἐφεξῆς.—‘Αὐτὸς ἐγὼ δὲν ἐπέτυχα εὐκαιρίαν νὰ ἀνατέμω Κάστορα· μὲ εἰδοποίησαν ὁμοῦ οἱ κυνηγοὶ, ὅτι καὶ οἱ ἀρσενικοὶ καὶ οἱ θηλυκοὶ Κάστορες ἔχουν ἐν ζευγάριον σακκυλίον, τὰ ὁποῖα περιέχουν Καστόριον· προσέτι δὲ, καὶ δευτέρον ζευγάριον μικροτέρων σακκυλίων μεταξὺ τῶν πρώτων ἐκείνων καὶ τοῦ πρωκτοῦ, τὰ ὁποῖα γέμουν ἀπὸ λευκὴν τινὰ παχυλὴν οὐσίαν, πυκνὴν ὡς βούτυρον, καὶ δυνατῆς ὀσμῆς. Τὴν δευτέραν ταύτην οὐσίαν, ἣτις δὲν εἶναι ἀρσενικὸν ἐμπορίου, τὴν τρώγαν κάποτε οἱ Ἰνδοὶ· μὴ γινώσκον δὲ καὶ ὀλίγον ἐξ αὐτῆς μὲ τὸν καπνόν, τὸν ὁποῖον καπνίζουσιν. Τὸ δὲ Καστόριον, νεῶτον μὲν, ἔχει χροῖα πορτογαλλίου· ξηραμμένον δὲ, ἀνοικτόν τι κοκκινωπὸν μελάγχρονον. Τὸ ἀρσενικὸν καὶ τὸ θηλυκὸν Καστόριον εἶναι ἰσότιμα· δέκα ζευγάρια ἐξ ὁποιοῦδήποτε εἶδους λογαριάζονται εἰς τὸν Ἰνδὸν ὡς μία καστόρειος μηλωτὴ.’

Γνωστὸν εἶναι, ὅτι αἱ Καστόρειοι μηλωταὶ χρησιμεύουσιν εἰς κατασκευὴν τῶν καλῶν σιαδιῶν ἢ καπέλων. Πόσον δὲ μέγα πλῆθος τῶν ταλαιπώρων τούτων ζῶων θυσιάζουσιν οἱ Εὐρωπαῖοι μόνον διὰ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, θελεῖ συμπεράνειν καθεὶς εὐκόλως ἀπὸ τὰ ἐπόμενα. Τὸ 1743, ἡ Ἀγγλικὴ ἐμπορικὴ Ἑταιρεία, ἡ προβλέπουσα τὰς μηλωτὰς ταύτας, ἐπρόσφερε

Ἀπὸ τὸ 1827 ἕως τὰ τέλη τοῦ 1835 ἐθανατώθησαν αὐτοχειρὶ εἰς τὴν Γαλλίαν 17,524 ἄνδρες καὶ γυναῖκες· καὶ κατὰ μὲν τὸ 1827 ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοχειρῶν ἀνέβαινεν εἰς 1542, κατὰ δὲ τὸ 1835 εἰς 2235· ὥστε τὸν τελευταῖον τούτων χρόνον ἦσαν δύο αὐτόχειρες περισσότερον καθ' ἡμέραν. Μόνον εἰς Παρισίους ἀπηρεθμῆθησαν, ἀπὸ τοῦ 1831 μέχρι τοῦ 1836, 1333 αὐτόχειρες, ἐκ τῶν ὁποίων 849 ἄνδρες, καὶ 484 γυναῖκες.